

Empatia în medicina veterinară

Dr. Daniel Lescai

Am fost mereu plăcut surprins de teoria din spatele “relației medic-pacient” așa cum este ea studiată în medicina omului la nivel universitar și mai ales post-universitar. De mai multe ori am fost însă surprins de “realitatea” unei astfel de relații și aspectele sale mai puțin plăcute.

Zilele trecute citeam într-o carte a lui Irvin Yalom despre empatie și despre metafora de “a privi și prin fereastra celuilalt”, de a te pune în locul lui, adevărat fiind totuși că la un moment dat nu vom face în cazurile extreme decât să proiectăm propriile noastre emoții asupra celuilalt, din experiențele noastre anterioare. Va face acest lucru ca metafora să fie inutilă? Nicidecum! Este imposibil să nu fi fost vreodată în viață într-o situație în care binele nostru, integritatea noastră sau a celui drag, vindecarea sau orice altceva depindea de un om aflat atunci în fața noastră. Și dacă realizăm într-o fracțiune de secundă schimbul de roluri, ne vom da seama că “relația medic-pacient” din medicina omului se transfor-

mă în medicina animalelor într-un triunghi relațional “medic-pacient-proprietar”, astfel că ne aflăm pe o altă zonă de complexitate. Medicul veterinar este astfel atât un specialist pe relația “medic-pacient”, cât și un receptor al emoțiilor proprietarului pe relația “medic-proprietar” sau “aparținător”. Ne regăsim în acest fel în situația în care proprietarul sau aparținătorul este prezent în fața medicului veterinar cu nesiguranțele sale, durerea sau chiar disperarea cauzată de suferința animalului, speranță și foarte multe întrebări și avem pe de altă parte medicul veterinar cu atenția îndreptată asupra cauzelor suferințelor animalului, dar și către frământările proprietarului. În acest fel, el tratează în același timp durerea fizică a animalelor, dar și mix-ul de emoții al stăpânilor acestora. Avem nevoie de empatie, avem nevoie de ceva mai multă inteligență în interacțiunile noastre umane, pentru că nu există în această lume emoții pe care toți oamenii să nu le fi trăit la un moment dat.

Cei mai buni prieteni ai omului

Căinele este cel mai bun prieten al omului de peste 30.000 de ani, au concluzionat cercetătorii de la Universitatea Arizona după descoperirea a două crani canine vechi de 33.000 de ani în Siberia, respectiv Belgia, care arată că animalul era de pe atunci domesticit. Aceste crani prezentau boturi mai scurte și fălci mai late, semn că animalele depășiseră faza sălbatică. Botul lung și fălcile subțiri sunt caracteristici care ajută lupii să vâneze, potrivit dailymail.co.uk. Descoperirea sugerează că strămoșii noștri aveau câini pentru protecție și companie, așa cum au contemporanii. Cercetătorii mai cred că primele animale domesticite au fost câinii, cu mult înaintea animalelor crescute pentru carne, piele sau tracțiune. Oricât de singur te-ai simți, un câine îți va înveseli mereu ziua, iar pe lângă iubirea pe care o oferă, blănoșii sunt capabili să te protejeze chiar cu prețul vieții lor. Câinii sunt și foarte inteligenți și devotați, ceea ce înlesnește dresajul, iar empatia îi ajută să înțeleagă imediat dispoziția stăpânului și să acționeze ca veritabili terapeuți, în situațiile de criză ori depresie. Afectuoșii lătrători sunt cei mai buni prieteni ai omului, fiind pe întreaga planetă campioni loialității.

